

МАКСИМІВ Володимир Петрович (1928–2003)

Випускник
гірничопромислового
факультету (1952 р.)

Начальник об'єднання
«Укргазпром» (1984–1994 рр.),
радник в ДК «Укргазвидобування»
(до 2003 р.)

Однією з найвидатніших постатей у газовій промисловості минулого півстоліття, за активної участі якого Україна ввійшла в число країн із найрозвиненішою газовою промисловістю у Європі та світі, і творцем технічної політики галузі протягом майже півстоліття є Володимир Петрович Максимів.

Він народився 12 липня 1928 р. у с. Шульганівка Чортківського району Тернопільської області у хліборобській родині.

Після закінчення у 1952 р. гірничопромислового факультету Львівської політехніки працював на інженерних посадах на Опарському промислі № 2 тресту «Укргазвидобуток», а з 1953 р. до 1956 р. — головним інженером Опарського укрупненого промислу об'єднання «Укргаз».

У 1956 р. його як одного з найперспективніших інженерів призначають головним інженером, а наступного року — директором Шебелинського укрупненого промислу, з 1959 р. — начальником Шебелинського газопромислового управління (ГПУ), створеного для експлуатації найперспективнішого на той час у СРСР однойменного газоконденсатного родовища. Протягом найближчих років Шебелинський промисел стає провідним не лише в колишньому СРСР, а й в усій Європі.

У порівнянні з експлуатованими до цього Шебелинське унікальне родовище відзначається складною геологічною будовою, наявністю, крім газу, значного вмісту

Головний інженер «Шебелинкагазпром» В. П. Максимів із головним технологом Ю. Ф. Макогоном, 1957 р.

газоконденсату, підвищеними пластовими та робочими тисками. І голова цього промислу разом із керівними інженерами Харківського раднаргоспу та своїми соратниками на промислі став автором сміливого новаторського рішення щодо експлуатації багатопластового родовища з великим поверхом газоносності (до 500–700 м) свердловинами з єдиним фільтром. Іншим значним технологічним запровадженням, розробленим та реалізованим промисловими інженерами та проектантами, під керівництвом В. П. Максиміва став перехід від індивідуальної до кущової системи збору газоконденсатної продукції зі свердловин у групових пунктах. Зосередження і збирання продукції дозволило впровадити на групових пунктах низькотемпературну сепарацію, автоматизувати технологічний процес, докорінно підвищити продуктивність праці. На промислі впроваджене диспетчерське управління виробництвом. Розробка та досвід роботи автоматизованого промислу висвітлено в книзі «Автоматизація газового промислу» В. П. Максиміва та науковців Київського інституту автоматики.

Для боротьби з газогідратами та підготовки газу на групових пунктах науковцями Харківського політехнічного інституту та очолюваними Володимиром Петровичем промисловими інженерами запропоновано та впроваджено на Шебелинці технологію використання хлористого кальцію замість дорогого й токсичного метанолу (технічну новинку визнано винаходом).

Ще одна велика технічна ініціатива В. Максиміва в період керівництва Шебелинським промислом стосувалася прискорення введення в дію іншого великоперспективного Єфремівського газоконденсатного родовища, експлуатація якого доручалася сусідньому ГПУ.

Інженерами Шебелинки під керівництвом В. П. Максиміва запроектована, сконструйована та змонтована перша в СРСР блочно-комплектна установка збирання та підготовки газу (1967 р.), пізніше провідні конструкторські та проектні організації СРСР почали тиражувати цю новинку.

Експлуатація Шебелинського родовища стала рішучим поштовхом до створення системи газопостачання України, завоювання панівної частки газу в енергетиці. Використання газу спричинило справжній технічний переворот у металургії, машинобудуванні, хімічній та інших галузях промисловості, енергетиці, сільському

господарстві, в побуті, оздоровленні навколишнього середовища, докорінно підвищило продуктивність праці.

Вже у 1967 р. Володимира Петровича призначають головним інженером, а в 1983 р. — начальником об'єднання «Укргазпром», де він працював до 1994 р. У ці роки його визначальна роль у проведенні технічної політики в газовій промисловості України проявилася у впровадженні досягнень науки у виробництво, постановці перед наукою невідкладних виробничих завдань. З його ініціативи після підпорядкування «Укргазпрому» інституту «УкрНДІГаз» розпочата модернізація сепараційного обладнання з метою підвищення ефективності роботи з підготовки газу, яка згодом стала зразком і була розповсюджена на всі регіони СРСР.

Також з ініціативи Володимира Петровича для підвищення надійності роботи надглибоких свердловин із високими тисками впроваджено оснащення їх пакерним устаткуванням, для орієнтованого розміщення підземних сховищ приділена посилена увага вивченню нерівномірності газопостачання регіонів України.

Та найбільшою заслугою В. П. Максиміва перед Україною була його неухильна політика щодо найширшого охоплення всієї території України газопровідною мережею в період будівництва внутрішніх та транзитних магістральних газопроводів.

Багато уваги Володимир Максимів приділяв розвитку газопереробної промисловості. Під його керівництвом ще наприкінці 1960-х років на Шебелинці споруджено перший у СРСР великий газопереробний завод, а в роки української незалежності укладено угоду з американською фірмою «Бейсік» із його модернізації, виконання якої дозволило Шебелинському заводу першим в Україні опанувати випуск сучасних марок бензину тощо. У кризові роки початку 1990-х років керована В. Максимівим газова галузь була чи не єдиною, що стабільно працювала в країні, забезпечуючи безперервне постачання газом економіки та населення України.

Начальник Шебелинського РПУ В. П. Максимів із професором Ф. А. Требіним та аспірантом Ю. Ф. Макогоном — майбутніми авторами відкриття природних газогідратів, 1960 р.

Після Чорнобильської трагедії у 1986 р. В. П. Максимів брав активну участь у ліквідації її наслідків.

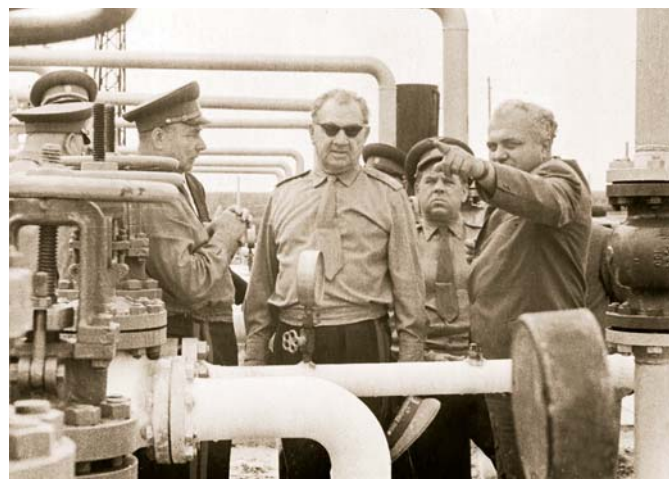
Володимир Петрович був членом редколегії журналів «Газовое дело», «Газовая промышленность», «Нафтова і газова промисловість», лауреатом Губкінської премії, академіком Української нафтогазової академії, почесним професором Івано-Франківського національного технічного університету, учасником восьми газових міжнародних конгресів, автором восьми винаходів та десятків статей.

За свої неоціненні заслуги перед Батьківщиною В. П. Максимів був нагороджений орденами та медалями СРСР, орденом «За заслуги», почесними грамотами Президії Верховної Ради України та Російської Федерації.

Дружина Володимира Максимів Віра Петрівна закінчила Львівський університет ім. І. Франка, працювала у нафтогазовій промисловості. Разом виховали двох синів. Юрій працював начальником управління «Укртрансгаз», згодом — в апараті ДК «Укргазвидобування», Роман працює в УМГ «Прикарпаттрансгаз».

В. П. Максимів (крайній зліва) з міністром газової промисловості С. А. Оруджевим в аеропорту Монреалю під час міжнародного газового конгресу, 1976 р.

Начальник Шебелинського ГПУ В. П. Максимів дає пояснення Начальнику Штабу цивільної оборони СРСР В. І. Чуйкову під час всеосяжних навчань із цивільної оборони в Шебелинці, 1966 р.